

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ, ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗ.

Τιμάται, κατ' έτος δίσηλα 2, καθ' εξαμηνίαν 1, κατά τριμηνίαν 1/2, προπληρωτέα.
Εκδίδεται άπαξ τής εβδομάδος, άπροσδιορίστως. — Τιμή καταχωρήσεως, 6 στίχος λεπτά 15.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, 12 Μαΐου 1851.

Ειδοποίησις.

Οι άσπονδοι έχροϊ τών δικαιωμάτων του λαου και τής πατρίδος, τὸ πᾶν ἀναιδῶς ἐπεχείρησαν και ἐξακολουθοῦσι με περισσοτέραν λύσαν να ενεργῶσι, διὰ να φθάσωσι εις τὸν καταστρεπτικὸν σκοπὸν των, τὴν ἀσεβῆ καταπάτησιν του ἱεροῦ δικαιώματος του ἐκλέγειν. Ὁ ανεξάρτητος τύπος δὲν ἔπαυσε του να στηλιτεύη και στιγματίζη τὰ παράνομα, τὰ αὐθαίρετα, τὰ ἄνανδρα και ἄτιμα μέσα, τὰ ὁποῖα ἡ ἐξουσία και τὰ περι αὐτὴν βδελύγματα ἔβαλαν εις ἐνέργειαν, ὅπως ἀποβάλωσι μὲν τοὺς εις τὸν ἐκλογικὸν κατάλογον πρότερον ἐγγεγραμμένους, καταστήσωσι δὲ ἀδύνατον τὴν εις αὐτὸν ἐγγραφὴν ἐκείνων, οἵτινες ἐφέτος ἐζήτησαν τὴν ἀνάκτησιν του ἐκλογικοῦ δικαιώματος των.

Ὅσοι, ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς μόχθους, ἠδυνήθησαν να υπερβῶσι τὸν μέγαν φραγμὸν, τὸν ὁποῖον ὁ ἑπαρχος, τὸ ἀνθρωπόμορφον τοῦτο τέρας, ἔθεσεν εις τὰ περιοχικὰ συμβούλια, ἀπαντῶσιν ἔτι μεγαλητέρους και ἀνυπερβλήτους εις τὸ ληξιαρχεῖον και εις τὸ ἐπαρχιακὸν συμβούλιον. Εἶπαμεν, και τὸ κοινὸν τής Κεφαλληνίας γνωρίζει ὅτι δὲν εἶπαμεν καμμίαν ὑπερβολὴν, ὅτι χωρικοὶ, ἐρχόμενοι ἀπὸ εἴς και ὀκτὼ ὥρας μακρὰν, ἀναγκάζονται να μένωσιν εις τὴν πόλιν πολλὰς κατὰ συνέχειαν ἡμέρας, και πάλιν να πηγαίνωσιν εις τὰ χωρία των και να ἐπιστρέφωσιν, ἕως οὗ καθυποβληθῶσιν εις τὴν ἐξέτασιν του προσόντος των γραμμάτων και λάβωσι τὸ ἀποδεικτικὸν τής ἐνηλικιότητός των· ὅτι πολλοὶ ἀπεβρίσθησαν ὡς ἀγράμματοι, ἀν και ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἰδιοχειρῶς συνέταξαν τὰς ἀναφοράς των και πρὸς τὸν ἑπαρχὸν και πρὸς τὴν ἐπὶ του καταλόγου ἐπιτροπὴν· ὅτι τὸ ληξιαρχεῖον ἀρνεῖται τὸ πιστοποιητικὸν τής ἐνηλικιότητος εις ἀνθρώπους υπερβαίνοντας τὰ τεσσαράκοντα και πενήκοντα ἔτη, διότι οἱ προταθέντες παρ' αὐτῶν μαρτυρῶν δὲν προσδιώρισαν μετὰ θετικότητος

και ἀκριβεῖς τὸ ἔτος τής γεννήσεως, τὸν ἀνάδοχον, τὸν ἱερέα, ἀν ζῶσιν οὗτοι, και ποῦ εὕρισκονται, και πολλάκις τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐτελέσθη τὸ μυστήριον του ἐκπίσματος.

Ἄλλ' ὅλα τὰ προσκόμματα ταῦτα, και μυρία ἄλλα, παρεμβαλλόμενα καθ' ἐκάστην, δὲν ἴσχυσαν να χαλαρώσωσι τὴν ἐνέργειαν των συμπολιτῶν μας, ἀν και τοὺς ἔπεισαν πληρέστατα, ὅτι ἡ ἐξουσία, στηριζομένη εις τὴν ὀλικὴν και κτηνώδη ἰσχύν της, ἀπεφάσισεν ἤδη να μεταχειρισθῆ ἀσυστόλως πᾶν ἀθέμιτον μέσον εις τὴν παραβίασιν και καταπάτησιν παντός δικαιώματος των.

Ναι, συμπολίται, ἡ ἐπιμονὴ και σταθερότης μας, ὁπέναντι τής ἀπελπιστικῆς ταύτης θέσεως, τιμῆ μεγάλης τὸν γενναῖόν σας χαρακτήρα. Ἐγκαρτερήσατε λοιπὸν μέχρι τέλους. Ἡ προθεσμία διὰ τὴν προσαγωγὴν των ἀποδεικτικῶν των προσόντων λήγει τὴν 19 του τρέχοντος Μαΐου π. ε.—Σπεύσατε, ἐντὸς των ὀλιγων τούτων ἡμερῶν, να παρουσιάσητε τὰς αἰτήσεις σας. Παρουσιάσατε εις τὴν ἐπὶ του καταλόγου ἐπιτροπὴν ὅσα ἠδυνήθητε να λάβητε ἀποδεικτικά. Γνωστοποιήσατε εις αὐτὴν ποῖαι ἀρχαὶ παρανόμως σὰς ἠρηθήσαν ἢ κρατοῦσι τὰ ἄλλα. Διαμαρτυρήθητε, και ἐτοιμάσθητε διὰ τὰς ἐκκλήσεις σας πρὸς τὸ δικαστήριον. Διὰ τὰς ἐκκλήσεις ταύτας μένουσι πέντε ἡμέραι μετὰ τὴν δημοσίευσιν του ἐκλογικοῦ καταλόγου. Ἡ εις τὸ γραφεῖον του Χωρικοῦ ἐραζομένη δημοτικὴ ἐπιτροπὴ δὲν θέλει παύσει του να σὰς χορηγήσῃ μέχρι τέλους πᾶσαν δυνατὴν σύμπραξιν.

Δίχη του Κ. Μ. Κουρβισιάγου.

Εἶπαμεν ἐπανειλημμένως, και ἄπαξ ὁ ανεξάρτητος τύπος κατὰ τὴν αὐτὴν ἐννοίαν ἐξεφράσθη, ὅτι, ἐν μέσῳ τής φρικτῆς και μανιακῆς ἀντιδράσεως, ἣτις ὑπέροπε ἤδη καταμαστίζει τὴν πολυπαθὴ Κεφαλληνίαν, και ἄπασαν τὴν Ἑπτάνησον, οὐδὲ τὸ ἄσυλον αὐτὸ τής δικαιοσύνης ἔμεινεν ἀμόλυτον και ἀνόθευτον, ἀλλὰ και αὐτὸ ἀκόμη κατεπατήθη παρὰ των δεσποζόντων, και κατήνησε μέσον πολιτικῶν ἐκδικήσεων και καταδικασμῶν. Τὰ παραδείγματα, ὁμοιωθῶν, εἶσα, πολυκαταβλάσκως πρὸς τοῦτο. Εἰς αὐτὰ προστίθεται ἤδη και ἄλλο,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΕΟΡΗΘΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1544144005

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΘΕΡΗΘΟΥ

του όποιου τό αναιδής, και άπάνθρωπον, και σκανδαλώδες, πέν όριον υπερβαίνει.

Τό κοινόν γνωρίζει, ότι ποινική δίκη, έγερθεϊσα αύτεπαγγέλτως, κατόπιν παραπομπής του διευθυντού τής αστυνομίας, ήτον εκμεμής εις τό πλημμελειοδικεϊον, εναντίον του συναδελφού ήμών, Κ. Μιλτιάδου Κουρβισιάνου. — Διατί; — Διότι, καθ' ήν περίπτωσιν ή αστυνομία, πράττουσα παράνομον και βανδαλικόν έργον, κατέκλεισε τό γραφείον του Χωρικού και τό ιδιζήτηρον οίκημα του Κ. Κουρβισιάνου, διά να μή πανηγυρισθή εντός αυτού, ως επρόκειτο, κατά την 25 Μαρτίου, ή ημέρα τής εθνικής ήμών ανεγέρσεως, ό αυτός Κ. Κουρβισιάνος, ανεφέρθη δι' αναφοράς του προς την αστυνομίαν, και διεμαρτυρήθη κατά τής αυθαιρέσεως, άπικιτήσας έντευχθ' την άπελευθέρωσιν του γραφείου και του οικήματός του.

Κατόπιν μιās αναβολής την όποιαν έλαβεν ή δίκη αυτή, ένεκα προσθήκης εγγράφων εκ μέρους του εισαγγελέως, ήλθε τέλος πάντων ή δικάσιμος ήμέρα, ήτις ήτον ή 8 του ένεστώτος μηνός.

Ήτον ήδη ή 9 ώρα τής πρωίας, ότε πολυάριθμον και υπέρποτε πολυπληθές άκροατήριον συνέρρευσε εις την αίθουσαν του δικαστηρίου, άνυπόμονον ν' άκούση την προκειμένην συζήτησιν.

Άμν ή δίκη εκκλήθη, και ό υπόδικος Κ. Κουρβισιάνος και ό υπερασπιστής αυτού Κ. Γεώργιος Τυπάλδος επηρουσιάζθησαν, ό δικαστής Κ. Σπ. Αλλαπόρτας διεδήλωσε την εξαίρεσιν του, επί τώ λόγω ότι, προσβληθείς άλλοτε υπό του Χωρικού, του όποιου εις τών συντακτών είναι ό υπόδικος Κ. Κουρβισιάνος, δέν επεθύμει, — αν και δέν διετήρει, ως ειπε, καμμίαν δυσμείνειν, — να ήναι δικαστής επί τής προκειμένης υποθέσεως. Την εξαίρεσιν αυτήν άντέκρουσαν και ό υπερασπιστής και ό υπόδικος, ειπόντες, ό μόν πρώτος ότι, εάν ό δικαστής, καθώς διαβεβαιώνει, δέν διατηρή εις την ψυχήν του μνησικακίαν, ένεκα τής προσβολής την όποιαν θεωρεί εις εαυτόν γενομένην παρά του Κ. Κουρβισιάνου, ουδέν αίτιον ύπάρχει εξαίρεσεως, και ότι ή υπεράσπισις, εις την όποιαν κυρίως άνήκε τό δικαίωμα τής εξαίρεσεως, ουδεμίαν δυσκολίαν έχει να τόν δεχθή ως δικαστήν. ό δέ δεύτερος, ότι ανεξκλήττως τών λόγων τούτων, επί του δικαιώματος τής αθωότητός του στηριζόμενος, δέν έννοει ποσώς να κάμη ουδεμίαν εξαίρεσιν. Άλλ' ό δικαστής, λόγω τάχ' άδροφροσύνης, — τής άδροφροσύνης εκείνης, έννοείται, ήτις ιδιάζει εις την εύσυνειδησίαν τών όργάνων του Κ. Σπαρτοσίη, και εις την εξέχουσαν μάλιστα εύσυνειδησίαν του Κ. Αλλαπόρτα, — επέμεινε εις την εξαίρεσιν του, ήτις, καθυποβληθείσα άμέσως, κατά τόν νόμον, εις τόν πρόεδρον τών δικαστηρίων, απερίβηθη. Επομένως, ό δικαστής προσήλθε εις την εξέτασιν, άφού, ένεκα τής επανηθείσεως πληθούς του άκροατηρίου, ήγαγκάσθη να μεταβή εις την εύρειαν αίθουσαν του εγγληματικού δικαστηρίου.

Ο Κ. Κουρβισιάνος, προσκληθείς να δώση την έκθεσιν του, επανέλαβεν ούσιωδώς, ότι και διά τής αναφοράς του ειχεν εκθέσει ως προς την αυθαιρέσιν τής αστυνομίας, ειπών προσέτι, ότι ήτον ελεύθερος να δώση όποτον ένόμιζε χαρακτήρα εις την πράξιν αυτής, και

ότι, τούτο πράξας, δέν δύναται κατ' ουδένα τρόπον ως έννοχος να θεωρηθή.

Μετά την έκθεσιν του υπόδικου, ό δικηγόρος Κ. Γεώργιος Τυπάλδος, λαβών τόν λόγον, και πριν προσήλθε εις την συζήτησιν τής ούσίης, υπεστήριξε ότι, επειδή πρόκειται περί κατηγορίας γενομένης αύτεπαγγέλτως, και επειδή προσέτι τό κλητήριο έγγραφο δέν αναφέρει ρητώς την πράξιν περί τής όποιίας γίνεται ή κατηγορία, ουτε τό άρθρον του ποινικού νόμου, τό όποτον πρόκειται να εφαρμοσθή, πρέπον και νόμιμον είναι, πρώτος ό εισαγγελέως ν' άγορεύσει και να εκφέρει ρητώς τούς λόγους τής κατηγορίας.

Την ένστασιν αυτήν άντέκρουσε ό εισαγγελέως, ειπών, ότι ή κατηγορία δέν έγεινε παρ' αυτού, αλλά παρά τής αστυνομίας, και ότι, δύναμει παραδεδομένου δικαστικού έθίμου, αυτός, κατά τοιαύτην περίπτωσιν, άλλο δέν οφείλει ειμή, κατά τά εξαγόμενα τής συζήτησεως, να κάμη τά συμπεράσματά του.

Τό δικαστήριον, παραδεχθέν την ένστασιν του εισαγγελέως, απέρριψε την πρότασιν του δικηγόρου τής υπερασπίσεως.

Ακολούθως, ό δικηγόρος Κ. Τυπάλδος μετέβη εις προομιμακόν τι ζήτημα, αποβλέπον την δικαιοδοσίαν του πλημμελειοδικεϊου, υποστηρίζας ότι, επειδή πρόκειται περί κατηγορίας επί εξυθρίσει αρχής, και επειδή αι εκφράσεις εις τās όποιās ό εγγληματικός ουτος χαρακτηριστή προσάπτεται δέν εξετέθησαν μόνον διά τής αναφοράς προς την αστυνομίαν, άλλ' ένταυτώ και διά του τύπου, καθ' όσον ή προκειμένη αναφορά εδημοσιεύθη διά του 35 αριθμού του Χωρικού, τό δικαστήριον τούτο πρέπει να κηρυχθή αναρμόδιον. και ότι, αν άφορμή ποινικής καταδιώξεως υπήρχεν, ό κατηγορούμενος έπρεπε να παραπεμφθ' ένόπιον τών όρκωτών, κατά τās διατάξεις του περι τύπου νόμου.

Τό δικαστήριον, χωρίς ν' αποφανθ' επί του ζητήματος τούτου, ειπεν ότι επιφυλάττεται να λάβη αυτό ύπ' όψιν μετά την διεξαγωγήν τής δίκης, διά τής αποφάσεώς του. Εν τούτοις, προσεκάλεσε τόν δικηγόρον τής υπερασπίσεως Κ. Τυπάλδον να λάβη τόν λόγον επί τής ούσίης τής υποθέσεως.

Ο Κ. Τυπάλδος, λαβών τόν λόγον, εξέτασε υπό πολιτικήν συνάμα και νομικήν έποψιν την προκειμένην υποθέσιν, και δι' αναπτύξεως ακριβούς τών γεγονότων και σειράς ισχυρών επιχειρημάτων υπεστήριξε, ότι αίτιον τής παρούσης δίκης δέν είναι κανενός νόμου ή παράβασις, αλλά τά εθνικά και ελεύθερα φρονήματα του υπόδικου, ένεκα τών όποιων, εν καιρή τής ενεσώσεως αντιδράσεως, και εις άλλας διαφόρους υπεβλήθη καταδιώξεις. Υπεστήριξε προσέτι, και επί τή βάσει δημοσίων εγγράφων διά τής μεγαλύτερας αναργείας απέδειξε, ότι αι πράξεις τās όποιās ό Κ. Κουρβισιάνος ως αυθαιρέτους και παράνομους εγγρακλήσειεν, ήσαν τωόντι τοιαύται, ασυνήθιστοι αληθώς και εις τά πλέον άπόλυτα και τυραννικά κράτη. και ότι, ανεξαρτήτως τούτου, ό Κ. Κουρβισιάνος ειχε τό άδικαιολογητόν δικαίωμα, τό όποτον έχει πās πολίτης, να χαρακτηρίση, είτε δημοσίως, είτε ιδιαιτέρως, είτε προφορικώς, είτε έγγραφως, τās πρά-

ξεις τής εξουσίας, κατά τό φρόνημά του. Επομένως εξήγησε την άθώωσιν του υπόδικου.

Μετά την άγορεύσιν αυτήν, ήτις διήρκεσε δύο περίπου ώρας, και ήτις συνεκίνησε βαθώς τό άκροατήριον και κατήσχυσε την εξουσίαν, ό λόγος έδόθη εις τόν εισαγγελέα Κ. Τσελάτην.

Τό κοινόν, συγκεκινημένον ήδη από την ισχύν τών λόγων τής υπερασπίσεως και από την ενάργησιν τής αθωότητος του υπόδικου, και άγανακτούν κατά τής άπανθρώπου διαγωγής τής προσικόντως στιγματισθείσης εξουσίας, ουδεμίαν επιθυμίαν ειχε ν' άκούση τό όργانون ταύτης, τόν εισαγγελέα Κ. Τσελάτην, επαναλαμβάνοντα τās άπανθρώπους ταύτης υπαγορεύσεις, και ήρχισε ν' απέρχεται τής αίθούσης. Άλλά περιεργεία τις έκαμε πολλούς να διαμείνωσιν έτι εις τό άκροατήριον.

Ο Κύριος ουτος, εν ελλείψει λόγων και επιχειρημάτων, κατέφυγεν εις τās προσβολάς και δολίους εκείνας εισηγήσεις, αίτινες είναι ήδη συνήθεις εις την ληστρικήν και άπάνθρωπον εκείνην συμμορίαν, την όποιαν άπεστάλη έδω να ύπηρετήη τυφλώ, και εις τής όποιās τās θελήσεις είναι ψυχή και σώματι παραδεδομένος. Του επονειδίστου τούτου έργου του δείγμα τρανώτερον δέν ήδύνατο να δώση, ειμή εξυθρίζων τό κοινόν, τό όποτον παρίστατο εις τό άκροατήριον, και άπαντα τόν λαόν. —

« Η καταδιώξις, λέγει, του Κ. Κουρβισιάνου έχει την ύποστήριξιν τής κοινής γνώμης. τής γνώμης τών όλιγων, τών φίλων τής τάξεως, και όχι τών ανθρώπων εκείνων οτινες κοιμώνται εις τόν γαμπά. ουτοι δέν έχουν συμφών εις την κοινωσίαν! » — Αξιόλογα, Κ. Τσελάτη! Καλήτερα δέν ήδύνασο βέβαια να παραστήσας τό επικρατούν φρόνημα τής ληστρικής συμμορίας εκείνης, την όποιαν αίσχρως και τυφλώς όμμασιν ύπηρετεί, και ήτις καταγίνεται ήδη, διά τής σφαγιάσεως του εκλογικού καταλόγου, εις την όποιαν και αι ιδικαί σου χείρες δέν είναι άμέτοχοι, να καταδικάση χιλιάδας λαού εις παντοτεινήν ειλωσίαν! Δέν πράξε- νουόμεθα ποσώς διά τά αντικοινωνικά και άπάνθρωπα φρονήματα τά όποια έτόλμησες να εκφράσης. διότι τοιαύτα είναι τά φρονήματα τών δεσποζόντων και τών όργάνων τών, ουδέ ήθελαν έδω σ' αποστείλει ουτοι, εάν δέν ήσαν βέβαιοι ότι επί τή βάσει τούτων θέλεις ενεργεί. Σ' ευχαριστούμεν μάλιστα, ότι παρήσας εξέφρασες εκείνο, τό όποτον οι άνώτεροι σου, καίτοι πράττοντες άπανθρώπως, προσπαθούσι ταρτουφικώς να καλύπτωσι διά παντός είδους μωρολογημάτων. Τί θέλουσιν ειπεί τώρα ό φίλος του Αξού και ό αρχισυντάκτης του Κ. Ουάρδος, τών όποιων οι λόγοι είναι τόσο ευμενείς προς τούς χωρικούς, και τών όποιων, διά μιās φράσεώς σου, απεκάλυψες πληρέστατα την με χρυσά λόγια κεκαλυμμένην άπανθρωπίαν!

Μετά την σκανδαλώδη ταύτην βλασφημίαν, μετά την εξυθρίσιν ταύτην του λαού, ό Κ. Τσελάτης προσήλθε εις τό συμπεράσματά του. Είπεν, ότι θέλει αποδείξει νόμιμον την κατηγορηθείσαν διαγωγήν τής αστυνομίας, ότι και κεραιόμενος έπρόκειτο, ό κατηγορούμενος δεσποζόντων να την χαρακτηρίση τοιαύτην. ότι πολλά έχει να ειπή κατά τής διαγωγής του κατη-

γορουμένου Κ. Κουρβισιάνου, και προς άπόκρουσιν τής υπερασπίσεως.

Άφού εξέθεσε τό σχέδιον τούτο τής κατηγορίας, καθείς επερίμενε να άκούση την ανάπτυξιν του. Άλλ' όχι! ό Κ. εισαγγελέως δέν ενασχολείται περαιτέρω. Και διατί άρά γε να προσή περαιτέρω; Διά τούς όλίγους εκείνους φίλους τής τάξεως; Άλλ' αυτοί είναι ήδη εκ τών προτέρων πεπεισμένοι! . . . Διά τούς πολλούς, οτινες κοιμώνται εις τόν γαμπά; Άλλ' ουτοι, κατά την ιδέαν του Κ. εισαγγελέως, ουτε δικαίωμα ουτε γνώμην πρέπει να έχωσιν εις την κοινωσίαν! . . .

Επομένως, ό Κ. εισαγγελέως εκλίνε τόν αυχένα και ανεχώρησε. ό δε δικαστής, άποποιηθείς ν' άκούση τās παρατηρήσεις, τās όποιās έπροτίθετο να κάμη ό δικηγόρος τής υπερασπίσεως, άπήλθε. και ουτω διελύθη ή συνεδρίασις.

Τό κοινόν, αν και εκ τών προηγουμένων ήτον ήδη εις θέσιν να συμπεράνη βεβαίως περί τής εκβάσεως τής δίκης, δέν υπέθεσε όμως τοσαύτην αναιδή αυθαιρέσιν, όποιαν έμελλε μετά δύο ήμέρας να ιδη. Ας φαντασθ' τις εκ τούτου όποια εστάθη ή εκπληξις και ή άγανάκτησις του, ότε, κατά την 10 Μαΐου, εις εμνημόσυνον χωροφυλάκων να φέρωσιν εις τά δεσμοτήρια τόν Κ. Κουρβισιάνον, καταδικασμένον, διότι απεκάλεσε παράνομον και αυθαίρετον μιαν αυταπόδεικτον τοιαύτην πράξιν τής αστυνομίας, εις δεκατεσσάρων μηνών φυλάκισιν!

Τοιαύτη σκληρά και αναιδής αυθαιρέσις δέν έχει βεβαίως ανάγκην σχολιάσεως. τό άπλοον άκουσμα αυτής αρκεί να καταδείξη τόν βανδαλισμόν και την άπανθρωπίαν της. Ας ειπή τις τώρα, ότι εις την Επτανήσον, υπό την προστασίαν τών Άγγλων, δύναται να υπάρξη δικαστική ανεξαρτησία, ή καν έχνος παραμικρόν προσωπικής ελευθερίας και εγγυήσεως! Ας εξηγήση τις ήδη, ως εν παρόδω, και τό ιησουϊτικόν αίνιγμα τής εξαίρεσεως του δικαστού Κ. Αλλαπόρτα!

Ο καταδικασθείς Κ. Κουρβισιάνος θέλει βεβαίως, έντός τής άρισμένης προθεσμίας, παρουσιάσει την εκκλησίαν του εις τό επί τούτου αναθεωρητικόν δικαστήριον. Ημεϊς δέν θέλομεν ήδη να προεικάσωμεν περί τής αποφάσεως τούτου. αλλά δύναμεθα να ειπωμεν από τούδε, επί τή βάσει τών διατρεχόντων, ότι εις μάτην ζητεί τις πλέον δικαιοσύνην από δικαστήρια κατασταθέντα όργανα τυφλά τής εμπαιθείας τών δεσποζόντων. ή δικαιοσύνη, θεωρηθείσα ως εγγλημα άριζοσπαστισμοϋ, πρό πολλού κατεδιώγη και εξωρίσθη, και ουδέ σκιά αυτής φαίνεται πλέον!

Επί του προκειμένου επιφυλαττόμεθα να επανέλθωμεν ακολουθώς.

Εν τούτοις, είναι ανάγκη υπομονής και καρτερίας! Εύρισκόμεθα ήδη εις τόν άγωνα του μαρτυρίου. Ας διέλθωμεν και τούτον γενναίως, και τά παθήματα ήμών δέν θέλουσιν αποβ' μάταια προς την σωτηρίαν τής πατρίδος.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΤΙΟΣ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΕΛΦΩΝ

Αναιδής άγυρτία τοῦ Κ. Ουάρδου.

Ένθυμούνται όλοι, ότι, πρό τινων ἤδη ἡμερῶν, ὁ αντιπρόσωπος τῆς προστασίας Κ. Ουάρδος, ἀποτεινόμενος πρὸς τινὰς βουλευτάς τῆς Ἑπτανήσου, καὶ θέλων νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 2 Ἀπριλίου πρᾶξιν τῆς δούλης αὐτοῦ Γερουσίας, διὰ τῆς ὁποίας πᾶσα δημοτικὴ ἐλευθερία ἐδεδεσμεύθη καὶ παρεδόθη εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀθαιρέτου, ἀνέφερον, ὡς παράδειγμα τάχα, τὴν ἔλλειψιν δημοτικοῦ συμβουλίου εἰς τὴν περιοχὴν Θηναίας, εἰπὼν, μὲ τὴν συνήθη του ὑποκρισίαν καὶ ἀναιδείαν, ὅτι ἐπρόκειτο, μεταξὺ τῶν ἄλλων, νὰ ληφθῆ φροντίς διὰ νὰ μὴ μείνωσιν ἐκτεθειμένα καὶ ἀπροστάτευτα τὰ ἐκλογικὰ δικαιώματα ἐκείνης τῆς περιοχῆς. Ἄς παραβάλῃ τις τῶρα τὰ λόγια ταῦτα τοῦ Κ. Ουάρδου μὲ τὰ σκληρὰ καὶ ἀνήκουστα βασανιστήρια, εἰς τὰ ὁποία ἐξαίρετως οἱ πολῖται τῆς περιοχῆς ταύτης ὑπεβλήθησαν καὶ διατελοῦσιν εἰσέτι, χωρὶς μ' ὅλα ταῦτα νὰ ἐπιτύχωσιν ἐπὶ τέλους τὴν ἐπαλήθευσιν τῶν ἀδικοφιλοεικῆτων αὐτῶν προσόντων, καὶ θέλει φράξῃ παρατηρῶν τὴν ὑπὸ τὸ πρόσχημα ταρτουφικῆς ὑποκρισίας κρυπτομένην σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν τοῦ τέρατος τούτου, τὸ ὁποῖον, μὴ δυνάμενον ἄλλως νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἀχόρταστον τυραννικὴν λύσσαν του, ἐρήρμωσεν ἤδη εἰς τὸν ἐκλογικὸν κατάλογον τὸ ἀγαπητόν του σύστημα τῆς ἀγχόνης, πρὸς σφαγίαςιν τοῦ ἐκλογικοῦ δικαιώματος τῶν πολιτῶν. Ἔτι δὲ μᾶλλον εἰς τοῦτο θέλει φράξῃ τις ἐντὸς ὀλίγου, ὅταν ἴδῃ ὅτι, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκλογέων τῆς Κεφαλληνίας, ὅστις, ἀκόμη καὶ ὑπὸ τὸ ἐνεστὼς περιοριστικὸν σύστημα, ἠδύνατο νὰ ὑπερβαίη τὰς ἐξ ἑκατομμυρίων, δὲν θέλει πλέον, ἕνεκα τῆς ἐπιβληθείσης πολιτικῆς ἀγχόνης τοῦ Κ. Ουάρδου, συνίστασθαι εἰμὴ εἰς ὀλίγας ἑκατοντάδας.

Ἡ πρό πολλοῦ προκηρυχθεῖσα ἐν Ζακύνθῳ ἐφημερίς, ὁ Ρήγας, ἐξεδόθη ἀρτίως. Τὰ διὰ τοῦ ἤδη δημοσιευθέντος πρώτου αὐτῆς ἀριθμοῦ ἐκφραζόμενα ἐλεύθερα καὶ ἐθνικὰ φρονήματα συνιστῶσιν αὐτὴν πρεπόντως εἰς τὸ κοινόν, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἀμφισβᾶλλομεν περὶ τῆς προσηκούσης αὐτῆς ὑποστηρίξεως.

Μυθος.

Χελιδόνι, Γαΐδαρος καὶ Γουρούνι.

Ένας Γαΐδαρος ἐλύσσα, ὅταν ἤθελε ἀκούσει
Τοῦ Χελιδονίου τὴ γλῶσσα μ' εὐστροφία ν' ἀντηχῆ,
Κ' ἐπροσπάθει νὰ τὸ πιάσῃ, τὰ φτερά νὰ τοῦ μαχίσῃ,
Ἐπειδ' ὅπου εἶχε πάει τοῦ προξένου ταραχῆ.

Γαΐδαρε!... Πῶς τόση λύσσα ἔχεις εἰς τὸ λάλημά μου;
Τοῦλεγε τὸ Χελιδόνι. — Διατὶ αὐτ' ἦ φωνή,
Ἀπεκρίθ' ἡ ἀφεντιά σου, μὴ χαλᾷ τὸ γκαρίσμα μου,
Καί, καθ' ἄλλο ζῶο, κάνει' σὰ μὴδὲν νὰ με φρονῆ.

-- Πλὴν δὲν πταίω, Γαΐδαρέ μου. Ἄν λαλῶ, τὸ θέλ' ἡ φύσις.
Ἄν πετῶ, κί' ὁ ἴδιος βλέπεις, ὅτι ἔχω τὰ φτερά.
Καθὼς πάλ' ἡ ἀφεντιά σου, ὅταν θέλῃς νὰ γκαρίσῃς,
Κάνεις στόμα' σὰν πηγάδι καὶ κουνεῖς καὶ τὴν ὄρα.

Ἄν προφθάνει νὰ πῆ ἄλλο τὸ καίμενο Χελιδόνι,
'Ποῦ ὁ Γαΐδαρος ἀρχίζει μιὰ βλαστήμια τρομερῆ,
Καί, Θὰ ἰδῆς, τοῦ λέει, ἀχρεῖο, ὅταν Γαΐδαρος θυμόνῃ,
Πόσος εἶναι ὁ θυμὸς του καὶ ἡ λύσσα φοβερῆ.

Κ' εὐθὺς ἄρχισε νὰ τρέχῃ καὶ νὰ σκάῃ τὸ βουθόνι,
Λυσσιασμένος πῶς νὰ κάμῃ διὰ νὰ ἐκδικηθῆ,
Ὅπου νὰ σου καὶ πετιέται ὀμπροστά τ' ἓνα Γουρούνι.
— Βόηθα, ἀδελφε, τοῦ λέει, κ' ἡ τιμὴ μου θὰ χαθῆ.

Ἐδῶ εἶμαι' ὅ,τι θέλῃς, τὸ Γουρούνι ἀπεκρίθη·
Τῆ δική σου' σὰ δική μου τὴ νομίζω προσβολή.
Καὶ λοιπὸν τί τρέχει λέγε. — Καὶ εὐθὺς τοῦ' διηγῆθη
Ὅτι δὲν ἔμπορεῖ ν' ἀκούῃ Χελιδόνι νὰ λαλῆ.

Μ' ὄλον ὅτι κ' ἐγὼ δίκια ἔχω τόσα κί' ἄλλα τόσα,
Κ' εἶσαι κί' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος φίλος μου εἰλικρινῆς,
Εἶν' τοῦ κάκου, Γαΐδαρέ μου, νὰν τοῦ κόψωμε τὴ γλῶσσα.
'Δὲν εἶν' ἔτσι; Πῆς ἂν ἴσως διαφορετικὰ φρονῆς.

— Τὸ κεφάλι σου δὲν κόβει ὅσο κόβει τὸ δικό μου,
Τοῦπε (σὰ μὲ λίγο πείσμα καὶ μὲ ὕφος σοβαρὸ),
Ἐπειδ' ὅτι τὸ χέρι σου' ναι νὰ παιδείσω τὸν ἐχθρό μου·
Καὶ νὰ πάῃ αὐτὸ τὸ δράμα, τὸ γιὰ μένα λυπηρὸ.

Ἄκουσε: Ἐσύ, Γουρούνι, πῶχεις δυνατὴ τὴ μύτη,
Ὅπου μάθης πῶς ὑπάρχει τοῦ Χελιδονίου φωνιά,
Μὲ μεγάλη ὀρμὴ τρέχε, κλειεῖ εὐθὺς αὐτὸ τὸ σπῆτι,
Κί' ἂς λαλῆ, ἂν θέλῃ, τότε' ὅτι τὸ βουνο καὶ' ὅτι τὴ σπηλιά·

Ἄν αὐτὸ' πρὸ λέω κάμῃς, ἴποιο ζῶο θὰ τολμήσῃ,
Ὅμπροστά εἰς δυὸ συμμάχους χοντροὺς ἔτσι νὰ φανῆ;
Εἶπε· καὶ τὸ Χελιδόνι, π' ὅσα εἶπαν εἶχε ἀκούσει,
Πλησιάζει καὶ τοὺς λέει μὲ λαμπρότερη φωνή:

— Ἄθλια!... μ' ὅσα κί' ἂν πῆτε, δὲν ἐνσπείρετε δειλία.
Θᾶλλῃ κί' ὁ καιρὸς νὰ κλαίτε... Κί' ὅταν ἀπ' τὸν οὐρανὸ
Φθάσῃ εἰς τὴ γῆ τὸ δίκιο, θεὸς νὰ ἰδῆτε τὸτ', ἀχρεῖα,
Τὴν εὐκίνητὴ μου γλῶσσα μὲ τί τρόπο θὰ κινῶ.

Ἐπιμύθιον.

Καθ' ἐξουσία, ὅταν βιάζῃ,
Τὸν θάνατον τῆς προστασίας.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΚΑΙΣΟΤΕΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Η ΣΑΛΠΗΓΕ.

